

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάριν ἡμῶν ἑπιτηδεύων καί ὑπό του Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἑσπερινοῦ: Ἐτησίᾳ 8,— Ἐξέμηνος 4,50 Τετμήνος 2,50</p> <p>Ἑξωτερινοῦ: Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,— Ἐξέμηνος 5,50 Τετμήνος 3,—</p> <p><i>Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἐπιπέμει μηνός.</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἑσπερινοῦ λσπ. 20. Ἑξωτερινοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λσπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Βύρρηίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.</p>
<p>Περίοδος Β' .— Τόμος 14ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰανουαρίου 1907</p>	<p>Ἔτος 29ον.— Ἀριθ. 9</p>

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἦσαν περάσει τὴν γέφυραν τοῦ Τσακχός, μικροῦ παραποταμοῦ τοῦ ποταμοῦ Ὀράγγη, καὶ εἶχαν φθάσει εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἀνόβερ, δταν ἔξαφνα, καλυπτούσα τὴν τροχασμὸν τοῦ τραίνου, δμοδροντία τοῦφεκοβολισμοῦ ἐξερράγη.

— Οἱ Μπόερς! ἐβροντοφώνησε μεθριαμβεντικῶν τόνον ὁ Ὑθὼν, ποῦ εἶχε μείνει εἰς τὴν σκοπιάν του με ἐπιμονήν ἀξίαν αὐτῆς τῆς ἀνταμοιβῆς.

Οἱ ἐπιβάται τοῦ τραίνου, ὅλοι στρατιῶται, ἐκτός ἀπὸ τοὺς τρεῖς Γάλλους, ὤρμησαν πρὸς τὰς θυρίδας, ἐνῶ ἡ ἀτμάμαξα, ἡ ὁποία ἔως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτρεχεν ὀλοταχῶς, δέν ἐσταμάτησεν, δταν ὁ μηχανικὸς ἔκαμεν ἀνάποδα ἐπροχωροῦσεν ἀκόμη πρὸς τὴν ζώνην τῆς μάχης, τῆς ὁποίας τὰ ὄρια ἦσαν τὰ περιπόλια (πολεμικοὶ πυργίσκοι) ἀπὸ τὸ ἕνα μέρους, καὶ ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἀφοῦ ἔκαμε μερικά ἀπότομα τινάγματα, τὸ τραίνου ἐστῆθη οἱ Ἀγγλοὶ κατέβησαν ἀμέσως καὶ ὤρμησαν τροχαδὴν πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, ἐνῶ οἱ Γάλλοι ἐμείναν μόνοι καὶ ἐκάθησαν νὰ κιντᾶζουσι με ἀπληστα βλέμματα τὰς περιπετείας τῆς μάχης, ποῦ ἐγίνετο σχεδὸν ὑπὸ τὰ βλέμματα των.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων, ἐν ἀπόσταμα τῶν Μπόερς, στρυμωγμένον, ὡς φαίνεται, ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ διάστημα, γύρω εἰς τὸ ὁποῖον

ἦσαν στημένοι οἱ φράκται τῶν περιπολιῶν, ἠγωνίζετο ν' ἀνοίξη ρῆγμα εἰς τὸ συρμάτινον προτειχίσμα, ποῦ ἔφρασσε τὸν δρόμον τῆς ἀποικίας τῆς Εὐέλπιδος Ἀκρας.

— Εἶπε ὁ Κρουίτσιγγερ! Κατώρθωσε νὰ διασχίσῃ τὴν Ὀράγγην καὶ θέλει νὰ ἐμβῆ εἰς τὴν Ἀκραν, — εἶπεν ἕνας στρατιώτης, ποῦ εἶχε μείνει ὀπίσω κ' ἔτρεχε τώρα νὰ προφθάσει τοὺς συντρόφους του.

Ὁ κ. Ζουανικ εἶχε χωθῆ εἰς τὸ βά-

«Ἐἶχαν λύσει τὰς φυσικοθηκας...» (Σελ. 66, στ. α'.)

θος τοῦ βαγονίου, διὰ νὰ μὴ βλέπη τίποτε, ὁ Ὑθὼν δμῶς, πιασμένος καλὰ ἀπὸ τὴν θυρίδα, δέν ἔχανεν οὔτε τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν, ἐνῶ ὁ Γιάγκος, καὶ αὐτὸς καλὰ στηριζόμενος, ὄρθιος ὀπίσω ἀπὸ τὸν μικρόν, καὶ ὑψηλότερά του, ἔβλεπε τὰ συμβαίνοντα ἔξω.

Ἐπὶ κεφαλῆς ἐξήγητα περίπου ἰπέπων, ὁ ὀπλαρχηγὸς Κρουίτσιγγερ, χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῆ ἀπὸ τὴν χάλασαν τῶν βλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐσφενδόνιζαν ἐναντίον

τοῦ ὑπερασπιστοῦ τοῦ ὄχυρώματος, εἶχε πεζεύσει κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ κλύῃ τὰ σύρματα τοῦ φράκτου. Ἐσφύριζαν αἱ σφαῖραι γύρω του, αὐτὸς δμῶς, ἀτάραχος, ἔκαμεν τὸ ἔργον του. Αἱ ἀκτῖνες τῶν ἠλεκτρικῶν φανῶν τὸν ἐφώτιζαν ζωηρὰ καὶ τὸν ἔκαμναν εὐκαλον στόχον διὰ τοὺς σκοπευτάς, ἀλλὰ εἰς τὸ πλευρόν του ἦσαν δύο Μποερσπούλα, κ' εὗρηκαν αὐτὰ ἕνα ἐξυπνότερον τρόπον διὰ νὰ τὸν προφυλάξουσι. Ἐπῆρε τὸ καθένα ἀπὸ μίαν μεγάλην λαμαρίαν, ποῦ ἦσαν πεσμένα ἀπὸ τοὺς τοίχους ἐνὸς περιπολίου καὶ τὰς ἐχρησιμοποίησαν ὡς ἀσπίδας ἐσκέπαζαν οὕτω τὰ σώματά των, με τὰ ὑποἶα εἶχαν σχηματίσει προστέγασμα διὰ τὸν ἀρχηγόν.

Ἡ καρδία τοῦ Ὑθὼν ἐσκήρτησεν, δταν ἀνεγνώρισε τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἐλζα, τὰ Δίδυμα τοῦ Τρανσβαλα.

Δέν ἐκρατήθη πλέον ἠνοῖξε τὴν θυρίδα καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ὀπισθεν τῆς ὁποίας βαθεῖα τάφρος ἦτο ἀνοιγμένη. Καθὼς ὁ πρίγκιψ Ἰωάννης τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν μάχην τοῦ Ποατι, εἶδοποιούσε τὸν πατέρα του ἀπὸ ποῖα κτυπήματα νὰ προφυλαχθῆ, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ φωνάζῃ με ὄλην τὴν δυνάμιν τῶν πνευμάτων του:

— Ἐλζα, φυλάξου ἀπὸ δεξιὰ! Χάνς, σκύψε τὸ κεφάλι σου!

Δέν ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀκουσθῆ μέσα εἰς τὰς ὀμοδροντίας τῶν τουφεκιῶν, καὶ ὁ ζῆλος του τὸν παρέφευρεν. Ὁ Γιάγκος ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀποσπᾶσῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν παραστάθην καὶ νὰ τὸν σύρῃ διὰ τῆς βίας μέσα εἰς τὸ βαγόνι.

Ἡρωϊκός, ἐπίμονος μέχρι τρέλλας, ἀλλὰ πάντοτε θαυμάσιος, ὁ Κρουίτσιγγ-

— «Όχι έσένα, μικρέ μου, μα τὸ παιδί μου, τὸν Παῦλο μου, εφώναξα. Ὁ μικρός μου ὁ Παῦλος, ποῦ ἐπῆγε νὰ βγάλῃ τὰς πάπιες ἀπὸ τὸ ποτάμι, καὶ τώρα... ὁ Θεὸς ξέρει τί ἀπέγινε ὁ καϊμένος!... Ἄ! νὰ τὸς! ἔρχεται κι' αὐτός.»

Ἐπύχασε ἡ καλὴ γυναῖκα, καὶ τότε ὁ Παῦλος, ποῦ εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὸν κεραινό, ἐκάθησε καὶ τῆς διηγήθη πῶς εἶχε ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἐνόμισε πῶς ἦκουσε φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Τοῦ ἐφαίνετο σὰν θαῦμα.

Καὶ ἡ καϊμένη ἢ χωρική, μ' ἄλνη τὴν ἀπλότητά της:

— Ἔτσι γίνονται τὰ θαύματα, εἶπε. Σ' ἀγαποῦσεν ὁ Θεός, ὅπως ἀγαπᾷ ὅλα τὰ καλὰ παιδάκια, καὶ ἔβαλε 'ς ἐμένα τὴν ἰδέα νὰ φωνάξω τὸ παιδί μου, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐκινδύνευε εἰς. Πραγματικῶς ὁ Θεὸς σ' ἐγλύτωσε... Εὐλόγη- μένο τὸ ὄνομά του.

— Εὐλογημένο τὸ ὄνομά του! εἶπε καὶ ὁ Παῦλος, καὶ ἀπεχαιρέτισε τὴν καλὴν γυναῖκα, ποῦ εἶχε χρησιμομεύσῃ ὡς ὄργανον τῆς θείας Προνοίας.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ
(ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Μόνοι οἱ δύο μάγοι ἐπῆγαν μαζὶ μετὸν Καραμπамπούλα μέσα εἰς τὰ βάρη τοῦ ἱεροῦ δάσους.

— Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ὁ Καραμπамπούλας ἔκαμε πρῶτα τρεῖς μετάνιες ἐμπρός εἰς τὸ ἀγαλλμα τοῦ μεγάλου

«Ἐγὼ θέλω ἓνα τοκίνητο...» (Σελ. 68.)

του προγόνου, τοῦ Ὁκέλνα, κ' ἔβαλε εἰς τὰ πόδια του δύο κοτόπουλα καὶ τρία ἀδεῖα κοτυὰ ἀπὸ σαρδέλλας. Ὑστερα ἐπῆγε νὰ προσφέρῃ τὰ ἄλλα καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα δῶρά του, εἰς τὸ εἶδωλον τῆς μεγάλης θεᾶς Ἄτουπίκας, —δηλαδή εἰς τὸ κούτσουρο ἐνὸς δένδρου ξηροῦ, ὅπου ἦσαν κι' ἔλας κρεμασμένα ἓνα σωρὸ ἄλλα ταξήματα καὶ ἀναθήματα, ἔλα εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς.

Τὰ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα τί εἶνε, καὶ δι' αὐτὸ κρίνω περιττὸν νὰ σᾶς τὰ περιγράψω...

Ἵστερα, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἄρχισε τὰ παρακάλα.

— Μεγάλη θεᾶ Ἄτουπίκα, ἐγὼ θέλω ἓνα τοκίνητο. Ἐγὼ θὰ δώσω 'ς ἐσένα ὅλα αὐτὰ, κ' ἐσύ νὰ μοῦ δώσης τὸ τοκίνητο. Ἐγὼ δὲν τρώγω πιά, ἐγὼ δὲν πίνω πιά, ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι πιά. Ὁ Καραμπамπούλας εἶνε ἄρρωστος! Δυσήσου τον, καὶ στείλῃ του ἓνα τοκίνητο!

Οἱ δύο μάγοι, ἀπὸ πίσω του, ἐμισόκλειναν τὸ μάτι, ὁ ἓνας τοῦ ἄλλουνοῦ, κ' ἐχαμογελοῦσαν. Ἐλογάριαζαν οἱ κατεργάρηδες νὰ ἔλθουν τὸ βράδον καὶ νὰ πάρουν αὐτοὶ ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Καραμπамπούλα...

Ἐξαφνα ὁμοῦ, μέσα στὴν ἠσυχία καὶ τὴν σιωπὴν τοῦ δάσους, ἐγίνε μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ φασαρία, καὶ μιὰ βραχνὴ φωνή, ποῦ ἔδωαινε, θαρρεῖς, ἀπὸ κανένα πηγάδι, ἐφώναξε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Βασιλῆα Καραμπамπούλα, πήγαινε στὸ παλάτι σου! Πρὶν περάσουν δέκα ἡμέρες, ἔτι ἐξήτησες θὰ τὸ ἔχῃς! Οἱ μάγοι σου εἶνε τσαρλατάνοι καὶ κλέφτες! Φυλάξου ἀπὸ αὐτούς!

«Ὅπου φύγῃ-φύγῃ ὄλοι, ἀπὸ τὴν τρομάρα τους! Βασιλῆας καὶ μάγοι, καὶ λαὸς καὶ αὐλικοὶ, παίρνουν τὸ φύσημά των κατὰ τὸ χωρίον. Δὲν εἶχαν ἄδικο οἱ κακόμοιροι: Ποῦ νὰ ξέρουν καὶ ποῦ νὰ φαντασθοῦν τίνος ἦταν ἡ φοβερὴ ἐκείνη φωνή! Ἀλλὰ νάτος! ἐμπρός εἰς τὸ εἶδωλον τῆς θεᾶς Ἄτουπίκας, ὁ Ὀταμπῆς ὁ παυμένος τοιμπουκοκράτης, ποῦ ἐξετρώπησε ἀπὸ τὸν κρυφῶνά του, βαστᾷ τὰ πλευρά του, γιὰ νὰ μὴ σκάσῃ ἀπὸ τὰ γέλια!

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ
(ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑΤΑΚΙ ΥΠὸ ἘΜΙΛΕ ΡΕΣΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ἐφαγαν τὸ δεῖπνον πολὺ εὐχάριστα, μετ' ἐλκτικὴν οἰκειότητα μεταξὺ των. Καιρὸν πολὺν εἶχεν ἡ Ἀνδρέα νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα της τόσο εὐδιάθετον. Ἐφαίνετο σὰν νὰ εἶχε ξαναγιώσῃ, καὶ, μολονότι ἐπανειλημμένως ἐκεῖνο τὸ βράδον ἠθάνθη μερικὰ ῥίγη, δὲν ἐφάνη διόλου ἀνήσυχος δι' αὐτό.

Φυσικὰ ὁ Ἄνδης, ποῦ τὸν εἶχε πιάσει οἰστρος ἀνεξάντλητος, ἔκοβε κ' ἔραβε μετ' ἐν τὴν γλώσσῃν του. Καὶ ἦτο ἀξιοθαύμαστον πῶς, ἐνῶ διαρκῶς ἐφλυαροῦσε, κατάρθωνε νὰ τιμᾷ τὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἄρθρα φαγητὰ, τὰ ὅποια τοῦ ἔφερναν. Περιέγραφεν εἰς τοὺς φιλοξενουμένους τον, ἓνα-ἓνα μετ' ἐν τῇ σειράν, ὅλους τοὺς ἰδικούς του, ἀπὸ τὸν πατέρα του ἕως τὸν μικρότερον ἀπὸ τοὺς ἑξ' ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς του ἔκαμνε τοῦ καθενὸς τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν εἰκόνα τόσο πιστῆν, ὥστε, ἂν τοὺς ἐβλεπε κατόπιν ὁ κ. Δεβουσύ, χωρὶς νὰ προειδοποιηθῇ, εὐκολὰ θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ.

Δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ὁ τραπεζίτης, μετὰ τινος στιγμᾶς σκέψεως, ποῦ εἶδαν οἱ δύο ἐξάδελφοι νὰ τρέμουν τὰ χεῖλην του ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, —δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ συγχωρήσω ποτὲ τὸν πατέρα σου, ποῦ δὲν κατεδέχθη νὰ με εἰδοποιήσῃ διὰ τὴν ὑπαρξίν του, τοῦλάχιστον ἀφ' ὅτου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Ἴσως ὁ παππούς μου νὰ τὸν εἶχε προκαταλάβῃ ἐναντίον σου κ' ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου θὰ ἐφοβήθη μήπως ἡ μνησικακία σου ἐξετελειετο ἕως αὐτόν, εἶχε, φαίνεται, διατάξῃ νὰ συνάψῃ σχέσεις μ' ἓνα θεῖον, τὸν ὁποῖον, φυσικὰ, ὁ πατέρας σου δὲν τοῦ εἶχε παραστήσῃ μετ' ἐκλεκτικὰ χρώματα. Ἐπειτα δέ, ὅταν ἤλθαμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἤμεθα σχεδὸν πτωχοὶ, κ' ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι ποῦ ἤκουσα τὸν πατέρα μου νὰ λέγῃ ὅτι, ἂν ἐξητοῦσε νὰ σᾶς πλησιάσῃ τότε, θὰ ἐφαίνετο ὅτι προσέφευγεν εἰς σᾶς διὰ νὰ τὸν βοηθήσετε. Διότι ὁ πατέρας μου ἔχει περὶ πολλοῦ τὴν ἀξιοπρέπειάν του, καὶ διὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ ἤθελε ν' ἀποδώσῃ τὸ διάδημά του εἰς συμφεροντολογικὸν ἐλατήριον. Ἐπροτίμησε λοιπὸν νὰ μὴ σᾶς δώσῃ γνωριμίαν, καὶ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μόνος του. Καί, πραγματικῶς, ἔχει ἐπιτύχῃ περίφημα, —εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ ἔφηβος, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν μετ' ἐμὴν ἀστραπὴν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὅποιαν ἀπέδιδεν εἰς τὸν πατέρα του.

— Τὴ κρίμα, νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς! ἀνέκραξεν ὁ κ.

Δεβουσύ ἂν ἤρχετο σ' ἐμένα, ἀπὸ τὴν ἀρχήν, θὰ τὸν ἐπαίρνα εἰς τὴν τράπεζάν μου ὡς συνέταιρον.

— Ἐνῶ τώρα εἶνε ἀπλοῦς ἐπαρχιακὸς ἰατρός, παρετήρησεν ἡ Ἀνδρέα μετ' ἐπεροπτικὸν ὄφρος.

— Μάλιστα, τόσο ἀπλοῦς ἰατρός, ὅσον εἶνε καὶ ἀπλοῦς ἄνθρωπος, ἀπήντησε μετ' ὀρμῆν ὁ ἐξάδελφος ἰατρός ὁμοῦ ποῦ ἔχει τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην ὄλου τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς πόλεως πολὺ σημαντικῆς καὶ αὐτό, τὸ ξεύρετε πολὺ καλὰ, ἐξάδελφον μου, εἴμπορεῖ, ἐν ἀνάγκῃ, ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν περιουσίαν.

— Ὅπως δὴποτε, ἔτι ἔγινε, ἐγίνε, καὶ δὲν ἀπογίνεται πλέον, ἐξηκολούθησεν ὁ τραπεζίτης δι' ἐσέ διωκῶν, παιδί μου, τὸ στάδιον θὰ εἶνε πολὺ διαφοροτικόν.

— Τὸ φοβοῦμαι ἀληθινὰ, ἀπήντησεν ὁ Ἄνδης διότι δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν κλίσιν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα μου, ἂν καὶ εἶνε τόσο τιμητικόν καὶ λυποῦμαι παραπολὺ ποῦ δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν κλίσιν.

Ἡ Ἀνδρέα τὸν ἐκύτταξε μετ' ἐπιερύρειαν. Τῆς ἐφαίνετο παράδοξον, πῶς αὐτὸς ἐξέφραζε λυπηρὰ, διότι δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ὅταν ὁ κ. Δεβουσύ ἤνοιγεν εἰς τὸ μέλλον του τόσο λαμπρὸν ὄρριζοντα.

— Ὡς συνέταιρος εἰς τὴν τράπεζάν μας, εἴμπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε ὅτι θὰ γίνετε πολὺ πλούσιος μίαν ἡμέραν καὶ τὸ νὰ εἶνε κανεὶς πλούσιος εἶνε προτιμότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὸ γνωρίζω, ἀφοῦ ἡμεῖς ποτὲ δὲν ἤμεθα πλούσιοι. Καθὼς φαίνεται, εἶνε εὐμορφο πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεὶς πολλὰ χρήματα νὰ ἐξοστμη γατίτσα ποῦ εἶνε, ἰκανὴ νὰ σέ κόμη νὰ αἰσθανθῇ τὰ νύχια της καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γάντια της.

— Ναι, ναι, αὐτὸ εἶνε ἰπεδοκίμασεν ὁ πατέρας ἡ Ἀνδρέα εἶνε ἡ μικροῦλά μου, ποῦ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ ἔχει κάποτε κατὶ ζωηρότητα... φοβερὸς καὶ τρομερὸς.

Ἡ μικρὴ μας φαντασμένη ἐπειράχθη διότι δὲν τῆς ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον χωρὶς ἐπιφυλάξεις, καὶ διότι εἶδε νὰ τῆς ἀποδίδουν, καὶ μάλιστα ἐμπρός εἰς τοὺς ὑπηρετὰς, ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἐγνώριζε πολὺ καλὰ πῶς εἶχε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὰ ὁμολογήσῃ.

— Δὲν εἶμαι συνηθισμένη ν' ἀκούω τέτοια λόγια, εἶπε μετ' ἐπιερύρειαν τὸ κεφάλι καὶ μετ' ἐκτεθειμένον βλέμμα. Ἐν πρώτοις, ἐγὼ δὲν εἶμαι κανένα κορίτσι...

— Μπᾶ! τὰ καταφέρουμε κ' ἐμεῖς

να ζοῦμε ὀπωσδήποτε, —ἀπήντησεν ὁ Ἄνδης μ' ἓνα περιπαικτικὸν χαμόγελο. Εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς συζητήσεως τῶν δύο ἐξάδελφων, ὁ πατέρας τῆς ἐφαίνετο ἄλλοθεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰ δύο του χέρια, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὸ μέρος τοῦ ἀνεψιοῦ του, καὶ, ἀφοῦ τὸ ἐκτύπησεν ἀπαλὰ τὸν ὤμον.

— Καὶ τί φρονεῖς διὰ τὴν ἐξάδελφον σου, ἀγόρι μου; τὸν ἠρώτησε δεκτικῶν μετ' ἐπὶ τὸ βλέμμα τὴν κόρην του, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης.

— Ὁ ἔφηβος ὕψωσε πρὸς αὐτὴν τὰ μᾶτια του γεμάτα μετ' ἐπιερύρειαν, καί, χωρὶς νὰ διακοπῇ τὸ μᾶσημά του:

— Διὰ τὴν ἐξάδελφον μου... μὰ, τὴν ἀγαπᾷ κι' ὅλα, σὰν νὰ τὴν ἐγνώριζα πρὸ πολλοῦ. Εἶνε ἀξιαγάπητο καὶ χαριτωμένο κορίτσι, ἂν καὶ κάποτε λι-

«Νά, πάρε! εἶπεν ὁ τραπεζίτης...» (Σελ. 69, στ. γ')

γάκι ζωηρὸ, καὶ πειρακτικόν—σὰν ὑποστικη γατίτσα ποῦ εἶνε, ἰκανὴ νὰ σέ κόμη νὰ αἰσθανθῇ τὰ νύχια της καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γάντια της.

— Ναι, ναι, αὐτὸ εἶνε ἰπεδοκίμασεν ὁ πατέρας ἡ Ἀνδρέα εἶνε ἡ μικροῦλά μου, ποῦ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ ἔχει κάποτε κατὶ ζωηρότητα... φοβερὸς καὶ τρομερὸς.

Ἡ μικρὴ μας φαντασμένη ἐπειράχθη διότι δὲν τῆς ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον χωρὶς ἐπιφυλάξεις, καὶ διότι εἶδε νὰ τῆς ἀποδίδουν, καὶ μάλιστα ἐμπρός εἰς τοὺς ὑπηρετὰς, ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἐγνώριζε πολὺ καλὰ πῶς εἶχε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὰ ὁμολογήσῃ.

— Δὲν εἶμαι συνηθισμένη ν' ἀκούω τέτοια λόγια, εἶπε μετ' ἐπιερύρειαν τὸ κεφάλι καὶ μετ' ἐκτεθειμένον βλέμμα. Ἐν πρώτοις, ἐγὼ δὲν εἶμαι κανένα κορίτσι...

— Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε, ἐξάδελφουλά μου, δὲν εἶχα καθόλου τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς λυπήσω μετ' αὐτὴν τὴν λέξιν, ἡ ὁποία ἔχει γένικὴν ἐννοίαν καὶ εἴμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς πρόσωπα πολὺ μεγαλύτερας ἡλικίας ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας. Ἄς ποῦμε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσα ἐνα χαριτωμένο κορίτσι, ἀλλὰ μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα, καλὴ, γλυκεῖα...

Ἄμα ἦκουσεν ἡ Ἀνδρέα αὐτὴν τὴν ἐπανόρθωσιν, τῆς ὁποίας ἠσθάνθη τὴν εἰρωνείαν, ἐξέσπασε πλέον:

— Δὲν εἶμαι οὔτε μικροῦλα εἶμαι... εἶμαι ἡ δεσποινὴς Ἀνδρέα Δεβουσύ. Ἄ! πῶς; γιὰτί γελᾶτε; θαρρεῖ κανεὶς πῶς ὄλο καὶ περιγελάτε τὸν κόσμον!

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ συχνὰ μετ' ἐμὴν σπὸν σπὸν σπὸν, ὡμολόγησεν ὁ Ἄνδης, μετ' ἐπιερύρειαν γέλιο του. Κ' ἐγὼ τοὺς ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ εἶνε προτιμότερον ἐπὶ τέλους, παρὰ νὰ φαίνεται κανεὶς διαρκῶς σοβαρὸς, σὰν τελετάρχης τῶν κηδεῖων, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων του.

— Ἐγὼ ὁμοῦ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ κοπιάζετε νὰ γελᾶτε... νὰ μὴ γελᾶτε μ' ἐμένα, τοῦλάχιστον δὲν εἶμαι συνηθισμένη ἐγὼ μ' αὐτοὺς τοὺς τρόπους, καὶ δὲν μ' ἀρέσουν διόλου.

Ὅταν ἠκούσθη αὐτὴ ἡ παραινέσις, ἡ ὁποία ἐξέφωνήθη μετ' ἐπιερύρειαν παραπολὺ κομικῆν, νέον περιπαικτικὸν μειδίαμα ἐπήλθησεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξάδελφου. Εἶδεν ὁμοῦ οὗτος παρεούσης ἐπὶ ὁ θυμὸς τῆς μικροῦλας ἦτο κίνδυνος μήπως ἐκδηλωθῇ μετ' ἐπιερύρειαν βιαιότητα, καὶ ἡ κατὰ βάθος καλὴ του καρδιά δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξερρήσιθῃ περισσότερο. Περίεσσελε λοιπὸν τὴν πολεμικὴν του φαιδρότητα, καὶ μετ' ὅνον καλοάγαθον:

— Ἐλάτε δά! μὴν κακίωνετε, τῆς εἶπε θὰ σᾶς ὑπακούσω, καὶ θὰ σᾶς φέρωμαι τοῦ λοιποῦ, ὅπως θέλετε κ' ἐπιθυμεῖτε.

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησε τότε μετ' ἐπιερύρειαν τοῦ κ. Δεβουσύ καὶ τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ του, μετ' οἰκειότητα ὀλονεν μεγαλητέραν. Ἀφοῦ τοῦ ἔκαμε διὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἄλλας ἀκόμη ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἔφηβος ἀπαντῶσε συμφώνως μετ' ἐπιερύρειαν τοῦ:

— Νά, πάρε! εἶπεν ὁ τραπεζίτης, ἐνῶ ἔσπυρεν ἀπὸ τὴν τσέπην του δύο χρυσὰ εἰκοσόφραγμα, καὶ τοῦ τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον δῶρον ποῦ σοῦ κἀνεῖ ὁ γέρον-θεός σου. ἐλπίζω ὁμοῦ ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον, —τί λές, καὶ σὺ, ἀγόρι μου; (Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Αγαπώμενες ψευδωνύμων: 'Εθνικόν Λάβαρον, α. Νησίς τῶν Ἐσθίων, κ. Νοταλγοῦσα, Ἑλληνίς, κ. Νυκτολοῦλονδο, κ. Δαγροσπερής Σημαία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάντα λάξουν: ἡ Κίρκη μετ' ἑνὴν Ἐσθίον Νεφέλην — τὸ Κοῦρενί μετ' ἑνὴν Ἐσθίον Κιλλοῦνην, Ἑλληνικὴν Ἰδέαν, Ἀγροπύριαν Βασιλοπαίδα, Ζήτω ἡ Ἐνωσίς καὶ Κίρκη — ὁ Φιλολεύθερος μετ' ἑνὴν Χιονομένην Περιστέραν, Ἡρώϊκην Κρήτην, Ζήτω ἡ Ἐνωσίς, Συριστὴν Ναυτοπόλαν καὶ Ἐσθίον Κρητικοπόλαν — ὁ Γαλαξίας μετ' ἑνὴν Ὀνειρον τῆς Κύπρου, κ21, Ὀδὸν τῆς Δόξης, Σιδερέϊο καὶ Ζοφερὸν Νόκτα — τὸ Δάκρυ τῆς Ἀνακοφίως μετ' ἑνὴν Ἑλληνικὴν Πνοήν, Ἡρώϊκον Ἀνοξιάτικο Δουλοῦδι καὶ Ἀντίθεον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἰωάννην Δάρον (ἐλήφθησαν ἡ μικρὰ Κίρκη εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ λαχῆρον) Φαληρικὴν Ἀκτὴν (αἱ πρῶται εἰς τὸ προσεχές) Ἀνοξιάτικον (πῶς πάνη ἡ χιονιστρεῖς μαγιόνερ!) Κ. Ν. Κ. (τὸ πιστεῖν ἐντελῶς γράφε μοι) Ἐσθίον (ἔσται δὲ λογαριασμός μετ' ὀλίγον) Ἰαπόνην τοῦ Μεσαίονος, Ἐυτυχῆ Παρελθόν (ναί, ἀρκεῖ νὰ πληρώσῃ) Ρευμασόν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀνοξιάτικο Δουλοῦδι, Κοῦρενί (ὁ ἀδελφός σου νὰ στείλῃ ἄλλα ψευδωνύμα) Ἐθνικὸν Λάβαρον, Ὀνειρον τῆς Κύπρου (ἀφοῦ δὲν ἔχει γραφομηχανὴν μετ' ἑλληνικὰς χαρακτῆρας, νὰ γράψῃς μετ' ἑξέ σου τὰ κομπάνια τῆς Μετοχῆς σου εἶσαι πάντοτε εἰς καρὰν νὰ τὰ διαβῆς, αὐτὰ δὲν ἔχουν καρμίων προθεσμίων) Ἑλληνικὴν Μαχητὴν (εἰς τὸ προσεχές) Νάρμισσον (περασιατικὰ) Ἀντιόχιον, Ἀσπασίαν Α. (νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν αἰτησίαν, συνοδευοῦσα αὐτὴν μετ' ἑνὴν φρ. κατὰ τὸν Κανονισμὸν εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὀψοῖν) Κρητικὴν Ἑλπίδα (ἐντό, ὀλίγον) Πιερόν Ὀνειρον, Ἡρώ τῆς Καρδίας (μὴ παραπονήσῃς! βεβαίως θὰ εἶδες τὴν ἀπάντησιν μου ἢ Ἀσκησις εἶνε ὀρθή) Χρυσόπτερον Ἑλπίδα (ἔσται δὲ) Ἀγγελον Ἀγορευόν (ἔσται δὲ) Κρητικὴν Ἑλπίδα, κτλ. κτλ.

Εἰς δόξας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 'Ιανουαρίου, ἀπάντησαι εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

Τῶν Παναθηναίων,

Με Μεγάλῃ Ἐπιτυχίᾳ

Καταρτίσαντες πλήρεις σειρὰς τῶν Παναθηναίων, (1900-1906) πωλοῦμεν τοὺς περισεύοντας τόμους εἰς τιμὰς ἐκτάκτως ἡλαττωμένας.

Οἱ τόμοι 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 5ος, 6ος, 7ος καὶ 8ος πωλοῦνται πρὸς δραχ. ἢ φρ. ΔΥΟ ἑκάστος.

Οἱ τόμοι 11ος, 12ος, πρὸς δρ. ἢ φρ. ΤΡΙΑ ἑκάστος.

Οἱ τόμοι 9ος καὶ 10ος, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν περισεύονται ἀντίτυπα, πωλοῦνται μόνον μετ' ὀλίγον τὴν σειρὰν πρὸς δρ. 15 ἑκάστος, ἢ πρὸς ὀλίγον ἢ σειρὰ δρ. ἢ φρ. 52.

Διὰ καθὲ τὸμον προσθετὸν εἰς τὰς ἀνω τιμὰς 50 λεπτά διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 1 φρῶν διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ταχυδρομικὰ.

Μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν περισευομένων τῶμον, αἱ ὀλίγα ὑπολειπόμενα σειρὰ τῶν Παναθηναίων θὰ πωλοῦνται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν δραχ. 150.

Αἱ παραγγελίαι στέλλονται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Παναθηναίων, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 35 Ἀθήνας, καὶ πρὸς πληρώνονται.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Παναθηναίων

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσαι τὴν ζωὴν τῶν παιδίων καὶ τὸ μέλλον τῶν παιδίων εἰς τὴν μετὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν **ΡΩΣΣΙΑ**.

Ἀσφαλισαί: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θανάτου ὅλων.

Ἐπισημασθέντα ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Σταδίου 21

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Μαρτίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν νὰ γράψαι εἰς λύσεις τῶν ἀδιαρνησίμων, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγκ. 20, ὡς ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.]

99. Αἰξίθυρος.

Λαμβάνω ἕνα ἔντομον, τὸ δηλητηριάζω, καὶ βαπτίζω καλκίον. Ἀπὸ τῶν τέρων βγάξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεσβιακοῦ Ἀνθού.

100. Τονόγειρος.

Ἄν, ὁ ἀγνωστὸς μου λύτα, τὸνομά μου δὲν εἰξέρῃς, εἰς τὸν χάρτην τότε κυττα τῆς Ἑλλάδος νὰ με εἰρῃς. Ὅταν ἴδωμαι ἀναγνώσῃς, μὴ τυχὸν μὲ ὀφουσίσης, Διότι εἶχες τῆς ἀρούρης. Τότε θὰ με καταστήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοῦσκης Ἀδῆς.

101. Αἰνιγμα.

Ἐάν εἰς τὸν προσθέτης ἴα, Μ' εὐρίσκαις μόνον εἰς τὴν Ἀσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπαιδείου Ἑλλήνου.

102. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτας
 * + * = Ἀνωτομία
 * * + * * = Νῆσος Ἑλληνικὴ
 * * * + * * * = Νῆσος Ἑλληνικὴ
 * * * * + * * * * = Γυνὴ τοῦ Ἐθαγγελίου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Μενεῆ.

103-107. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τριῶν συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις:

Ὄλος; ἀκηδία, Ἀσία, ἀπατῶ, Ἐσθίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμόνης τῶν Πατησίων.

108. Ποικίλη Ἀρσοσιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μεγαλύνθηον:

1, Ἀρχαῖος θεός; 2, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς; 3, Ἀγροῖον ζῶν; 4, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς; 5, Χορὸς ἑλληνικός; 6, Ὀνομα γυναικείου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος.

109. Ἑλλειποσύμφορον.

99-9999-9999
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχιου.

110. Γρίφος παραστατικὸς.

Ἄρθρον οὐδέτ. — Πόλις λουτρῶν εὐρωπαϊκῆ. — Σύμφωνον. — Μετοχὴ. — Ἀντωνυμία ἀόριστος οὐδέτ. — Ἐπίθετον συγκριτικῆ β. β. β. β. β.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φροδοῦ Ὀνειροῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλων 49, 50, 51-53.
 599. Ὑποκρίτης (Ἦρος, κύριος) — 600. Οἰκός-Ἰανός. — 601. Τὸ γράμμα Σ.
 602. ΓΑΔΗ 608. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ω:
 Α Δ Α Μ Θ Ω Σ
 Δ Α Μ Θ Τ Ψ
 Η Μ Α Ρ Σ Ι Δ Ω Ν
 Σ Ω Σ Ω

604-606. 1, Πηγεῖος (Πάντες Οἱ Νῶε)
 ΕΝ Ἡΐερω... 2, Πάδος (ΣΟΔΑ Πολύ...)
 3, Ἀξίος (Σπανίος Οἱ ἘΑνοῖ...), 4, Ρῆνος (Πόσον Η Ράδος...)-608. Αὐτόνομος (ΑΥΤΟΝ ΟΜΩΣ...)-609. ΤΑΙΝΑΡΟΝ-ΔΙΟΜΗΔΗΣ (Τένεδος, Ἀραβία, Ἰστρος, Νικομήδεια, Ἀσκληπιάς, Ρυκιδίον, Ὀροφῆ, Νέμεσις.) — 610. Ἐπισφράγιος εἶνε ὁ γοῦφος (ἐπὶ σφρα γῆς εἰς ἰ-ναι-ογρ ὑφ' ὄς.)

611. Λουλέριο (Λουλέ! Νίκο!) — 612. Χάρος-χάρις. — 613. Κουλλός-κουτός.

614. Ο Π Ο Σ Ο Σ 615. Φ Α Σ Ι Α Ν Ο Σ,
 Η Ο Σ Ο Σ (Φάσις-σύς=) φά +
 Ο Σ Ο Σ (Σικυών-κύων=) σί +
 Σ Ο Σ Ἄναδρος-Ἄνδρος=)
 Ο Σ ἄν + (Ὀσιος-Ἴος=)
 Σ ὄς. — 616-618. 1, Τὸ κῆμα. 2, Ὁ κοντὸς τῆς σημασίας. 3, Διότι δὲν εἴμεθα ἔκρυπτοι. — 619. Ὁ φίλος σὲ μιὰν ὥρα εἴζει μίαν χώρα.

— 620. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α: Ἄκρος, παρὸς, φαρδύς, ταπεινός, ἀσφράξ. Διὰ τῶν ἀντιθέτων: ΜΕΡΟΣ, Ἰσχυρός, ΣΤΡΩτός, Οἰκηματίας, ΣΑΦΩΣ = ΜΙΣΟΣ-ΕΣΤΙΑ. — 621. Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀμυθίου Γεωτοποῦδου (Ἔς, τὰ λίσσαν, Ἰππότου, α, μι μί, τοῦ, γελῶ, τόπι, οῦ.)

622. Γαλιλαῖος - Γαλιλαία. — 623. Φανή-φανή. — 624. Αἰξω-Αἰξώ. — 625, Κέρδος-κέρδος. — 626. Μένιππος (μὲν, ἵππος).

627. Α 628. Αἰδασκε καὶ
 Α Ν Ω μάνθασκε τὸ ἄμεινον
 Κ Ο Ν Ω Ν [Λαμβάνομεν τὸ πρῶτον ἐκ δεξιῶν γράμ-
 Φ Ι Λ Τ Α Σ μα τῆς δευτέρας σει-
 Δ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ ρῆς, εἶτα τὸ πρῶτον ἐξ ἀριστερῶν τῆς πρώτης, εἶτα τὸ δεύτερον ἐξ ἀριστερῶν τῆς δευτέρας, εἶτα τὸ τρίτον ἐξ ἀριστερῶν τῆς πρώτης, καὶ οὕτω καθεξῆς.] —

629. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ι: Βακτηρία δὲ καὶ παιδεία βίον. — 630. Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Πίσσα (ἄσΠια), Ἔρα (ἘΡα), Ἄρογος (ἀγΡός), Ἰάπων (Ἰαῶν), Ἴων (ἸΝώ), θύμος (μῦΘος), Πάρος (παΡά), σάκος (Κά: Σος) = ΠΕΡΙΠΘΟΣ. — 631. Ὀδοίς σιγήσας μετενόησας (ὄδ' εἰς σι- ἢ' εἰς ας - μετ' ἔν' Ο εἰς ἔν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον, Ἐλάττωσας ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτεροι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἴσαν 10.]

Ἀνταλλάσσομεν ταχυδρομικὰ δελτάκια πανταχόθεν. — Κατὶνα Κουτσουβέλη, Μαρίκα Εὐθόδου, Panderma (Turquie). (Ζ' — 64)

Θεομῶς σὲ εὐχαριστῶ, φιλιτάτη Ἐσθίον Ἐσθίον, διὰ τῆς εὐχῆς σου. — Ἡρό. (Ζ' — 65)

Ἀνταλλάσσομεν φιλιτάτων Ἐθῶμον Κρίων. Ζητῶ γνωριμίαν Διακριθίσης Ἀσσηκιάδος δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — Κίρκη. (Ζ' — 66)

Πάνω πρὸς τὸ παρὸν ἀνταλλαγῇ δελταρίων, εὐχαριστῶν θερμῶς τοὺς ἀποστείλαντας. — Π. Χ. Γεωργιάδης, Ἀθήναι. (Ζ' — 67)